

moeder en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Atie Slegh (57) is moeder van Carola (29), Kirsten (28), Marloes (26) en Lianne (26). Binnenkort krijgt ze haar eerste twee kleinkinderen. Haar dochters Kirsten en Carola zijn in dezelfde week uitgerekend.

“Bij haar geboorte zagen we het meteen: Kirstens linkervoet was een hompje. De huisarts, die bij de bevalling was, vertelde dat ze een klompvoetje had. Ik schrok, ik had natuurlijk op een gezond kind gehoopt. Toch gingen mijn man en ik er positief mee om.

We hebben het nooit als vanzelfsprekend gezien dat een kind gezond ter wereld zou komen. Ik had al eens een miskraam gehad. En onze oudste dochter had zuurstofgebrek bij de bevalling. Bovendien had Kirsten een fysieke afwijking. We vonden het erg, maar ze zou er goed mee kunnen leven. Later bleek dat Kirsten geen klompvoetje had, maar dat ze haar kuitbeen miste. Haar linkerkant was achtergebleven in de ontwikkeling. Ook haar heup. Ze was een paar maanden oud toen ze een spreidbroekje moest dragen en met anderhalf jaar werd haar enkeltje vastgezet.

Toen al was ze een vechtertje. Zelfs met het spreidbroekje aan lukte het haar om te kruipen. En ze kon al snel staan in de box. Het was kenmerkend voor haar karakter. Kirsten zit niet snel bij de pakken neer.

Ze was drie toen haar voorvoetje werd geamputeerd en ook daar ging ze fantastisch mee om. Ze was strijdbaar. Op de kleuterschool had ze er geen moeite mee om in het kringgesprek haar prothese af te doen. Later hield ze geregeld een spreekbeurt over protheses.

Vanwege ontstekingen zat ze tot aan haar twaalfde regelmatig in een rolstoel. Als ze iets van achter uit de klas moest hebben, hinkelde ze er liever naartoe dan dat ze iemand moest vragen het voor haar te pakken.

Die vechtlust heeft ze van mijn man en mij. We vinden het erg dat haar dit is overkomen, maar het heeft geen zin daarover te zeuren. Beter is het om er zo goed mogelijk mee om te gaan. Kirsten ging daar soms wel ver in. Dan liep ze,

[Lees verder op pagina 40>](#)

‘Ik was bang dat ze geen kinderen kon krijgen’

Kirsten Slegh (28) is in verwachting van haar eerste kind.

“Ik heb er lang over nagedacht of het wel verstandig was om moeder te worden. Sinds mijn dertiende leef ik met chronische pijn, veroorzaakt door posttraumatische dystrofie. Met mijn vriend Rob heb ik uiteindelijk bewust de keuze voor ons kind gemaakt. Mijn wilskracht is daarbij bepalend geweest. Maar het is zwaar. Mijn zwangerschap versterkt de slopende pijn, en dat kost energie. Een stuk lopen of lang zitten gaat niet meer.

Voor mijn moeder betekent mijn zwangerschap meer dan ik van tevoren had kunnen bedenken. Al die jaren heeft ze zich zorgen gemaakt of ik wel zwanger kon worden vanwege de vele röntgenfoto's die er van me zijn gemaakt.

Ik ben geboren met een beenafwijking. Op mijn derde is mijn voorvoet geamputeerd. Ik heb daar nauwelijks herinneringen aan. Ik weet alleen nog het moment waarop ik een kapje voor mijn mond kreeg om onder narcose te worden gebracht.

Als kind had ik niet het idee dat me iets ergs overkwam. Ik stond er niet bij stil dat ik een deel van mijn lichaam verloor. Het gebeurde en het hoorde bij me. Met mijn prothese kon ik prima leven. En zo is het nog steeds. Ik ben niet iemand die leeft met een handicap. Ik ben Kirsten en ik mis een stukje van mijn been.

Op mijn zeventiende is mijn onderbeen afgezet. Het had een einde moeten maken aan de dystrofie, waar ik sinds mijn dertiende last van had als gevolg van een val. De operatie haalde niets uit. Het enige wat ik kon doen was leren leven met de pijn. Zure pijn noem ik het. Ook lijkt het alsof er continu messen in mijn been worden gestoken en alsof er mieren in en uit lopen. Ook heb ik veel last van krampen. Mijn been voelt als een ijsklomp of hij voelt heet. Het heeft heel wat gesprekken met artsen en psychologen gekost voordat ik de pijn kon accepteren, ik er niet tegen vocht. Mijn moeders doorzettingsvermogen, karakter en vechtlust zijn een voorbeeld voor me geweest. Door de mogelijkheden die zij en mijn vader voor mij troffen, zoals ervoor zorgen dat ik naar school kon gaan en zoveel mogelijk op zoek gaan naar

[Lees verder op pagina 40>](#)

‘Ik heb lang tegen de pijn gevochten, pas nu accepteer ik hem’

Atie>

terwijl het beter was voor haar om in een rolstoel te zitten. Ook toen ze posttraumatische dystrofie kreeg. Ze is op haar dertiende in de badkamer uitgegleden. Na die val werd haar stompje blauw en pijnlijk. De pijn is nooit meer weggegaan. Maar als mensen vroegen hoe het met haar ging, zei ze altijd ‘goed’. Ook als ze zich waardeloos voelde.

Dat was dapper. Maar het leidde regelmatig tot onbegrip. Ook bij docenten van de middelbare school. Een leraar zei: ‘Als je nog kunt lachen, valt het met die pijn wel mee.’ Vreselijk vond ze dat. Haar vader en ik hebben de leraren toen een keer uitgelegd wat haar ziekte inhield, om meer begrip te kweken.

In diezelfde periode zei Kirsten tegen mijn moeder: ‘Oma, ik denk niet dat ik ooit een vriendje krijg. Wie wil er nou een meisje met zo’n been?’ Maar als eerste van ons viertal had ze serieuze verkering.

In al die jaren zijn er veel röntgenfoto’s van Kirstens onderlichaam gemaakt. Ik heb me daar wel eens zorgen over gemaakt. Zou dat allemaal wel goed gaan? Zou ze later kinderen kunnen krijgen? Dat zij en haar vriend Rob nu een kindje krijgen, betekent veel voor me.

Het moederschap zal niet altijd makkelijk voor haar zijn. Kirsten leeft elke dag met pijn en die pijn is in haar zwangerschap nog heviger geworden. Maar ze zal, ook door haar pijn, vooral een nuchtere moeder zijn. Zo’n moeder die, als haar kind valt en zich bezeert, zegt: ‘Kusje erop en over.’ Ze zal het verdriet van haar kind niet onderschatten, maar ze weet wel wat het betekent om écht pijn te hebben.”

Kirsten>

hulpmiddelen, kon ik zijn wie ik ben. Daar ben ik ze ontzettend dankbaar voor.

Vooral in de puberteit accepteerde ik de pijn niet. Ik wilde niet anders zijn dan anderen en vocht ertegen. Hoe meer pijn ik had, hoe harder ik er tegenin ging. Ik ging uit en deed aan sport, terwijl mijn lijf dat eigenlijk niet kon opbrengen. Mijn geest hield me gigantisch voor de gek. Tegenover anderen deed ik alsof er niets aan de hand was. Vroeg iemand hoe het ging, dan zei ik, om er vanaf te zijn, dat het prima ging. Ik wilde geen slachtoffer zijn. Mijn moeder corrigeerde me dan later. ‘Als het niet goed gaat, zeg het dan,’ zei ze, om me te leren dat ik eerlijk mocht zijn en voor mijn emoties mocht uitkomen.

Inmiddels zijn de rollen omgedraaid. Binnen het gezin hebben we heel wat meegemaakt. Ook mijn moeder en één van mijn zussen hebben dystrofie gehad. En mijn vader heeft een aantal hartinfarcten gehad. Bij ons thuis heeft het leven lang om ziekenhuizen gedraaid. Maar wat dat met haar deed, daar hoorde je mijn moeder niet over. Ze stond altijd klaar voor anderen, maar ging aan zichzelf voorbij. Op een keer spraken mijn zussen en ik haar daarop aan. ‘Mam, jij hebt ook je verdriet,’ zei ik. ‘Dat mag je laten zien.’ Het was een emotioneel moment en sindsdien is ze opener. Maar een open boek zal ze nooit zijn. Vraag mijn moeder hoe het met haar gaat, en ze zegt altijd: ‘Goed.’”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschriftook.nl.